

VERSLAG
ZONDAGMORGENKRING
19 Juni 1955

ORDE DER VERDRAAGZAMEN A.G.
Gevestigd te den Haag
de Ruyterstraat 80
Telefoon: 11.03.83

x in de kantlijn betreft de vraag
- " " " " het antwoord

N A D R U K V E R B O D E N

Goeden morgen, vrienden,

Wij hebben dan voor vandaag een paar mogelijkheden en gezien de kleine kring zullen wij trachten die zo veel mogelijk uit te buiten.

Er zijn in het leven natuurlijk een hele hoop dingen, die een mens niet begrijpt en die ook voor de geest vaak nog heel moeilijk te accepteren zijn. Feiten, waaraan je eigenlijk niet eens durft te geloven, omdat zij een ineenstorting betekenen van je hele eigen wereld. En toch zijn juist deze elementen de dingen, die naar voren komen in elk leven, in elk bestaan, in elke sfeer. Wij hebben gemeend, wanneer het mogelijk zou zijn - en die mogelijkheid lijkt mij op het ogenblik wel aanwezig, (tenzij wij teveel te lijden krijgen onder storingen), om dit geheel in handen te laten van verschillende sprekers, die niet behoren tot de normale sprekerskern en onder leiding van iemand, die daartoe meer capabel is dan ikzelf ben. De leiding zullen wij voor deze ochtend dan geven aan degene, die U kent als het "Pastoortje". En wij zullen trachten het zover te brengen, dat wij inderdaad dan ook verschillende van degenen, die voor hem bereikbaar zijn, (voor ons nog niet!), dat wij die naar voren kunnen brengen. Maar zullen er storingen optreden, die te fel zijn, dan zult U verder met mij genoeg moeten nemen. Ik kan daar helaas niets aan doen. U weet allemaal precies, hoe de zaken staan.

Wanneer wij dit probleem bespreken, dan zult U misschien enig inzicht krijgen in de toestanden, die bestaan achter hetgeen, wat de voor ons kenbare sferen betekent. Ik geef het woord nu maar meteen over aan het "Pastoortje", in de hoop, dat hij het contact kan maken. Wij zullen ook weer werken op de zekerste manier, d.w.z. met bemiddelars. Ik zal dus zelve als bemiddelende invloed optreden tussen de sprekers en het medium, in de hoop, dat wij op deze manier alle mogelijk optredende schokken kunnen vermijden. Ik laat het dus verder aan U over. Ik heb, meen ik, mijn taak als inleider voldoende gedaan en wij zullen zien in hoeverre wij in staat zullen zijn U een beeld te geven, van datgene, wat de werkelijke betekenis van het leven eigenlijk ons allen nog verhuult.

Goeden middag.

-o-o-o-o-o-

Goeden morgen, vrienden,

De experimenten zijn bij de Orde de wereld niet uit de laatste dagen. En dit is eigenlijk ook een experiment, want ik ben nu eenmaal niet gewend om leider te zijn van een bijeenkomst. Maar waar ik ook geleefd heb, omdat ik ook alles heb meegemaakt, daar was altijd weer de grote vraag: "Waarom leven wij?" en "Waar gaat het naar toe?"

En zo heb ik dan getracht om dit probleem vanuit mijn wereld en standpunt enigszins te verhelderen en te verduidelijken.

U zult begrijpen, dat, al behoor ik dan volgens de "kleinere sprekers" al tot de "hoge Pieten", ik uiteindelijk niet veel meer ben dan directieurtje van een plattelands-postkantoor, of een kapelaan ergens op een dorpje, in verhouding tot de Voorzitter van de Internationale Raad van Post, Telegraaf en Telefoon, of wel Zijne Heiligheid de Paus.

Dus ook ik vind boven mij werelden, die voor mij haast onbegrijpelijk zijn. En toch is elke wereld simpeler en eenvoudiger dan de voorgaande.

Je zou denken: "Hoe hoger je stijgt, hoe ingewikkelder en complexer het geheel moet worden! Maar dat is niet waar. Het is juist het wegvallen van de bijkomstigheden, dat het voor ons moeilijk maakt om hogere sfeer en hogere wereld te accepteren. De vereenvoudiging betekent voor ons: het wegvallen van de persoonlijkheid; betekent eigenlijk voor ons, dat wij niet meer zijn, die wij toch altijd nog willen blijven.

Op het ogenblik spreek ik nog regelmatig de zegen uit, wanneer daarvoor de gelegenheid is en ik het verantwoord vind om van de mogelijkheid gebruik te maken. Dat doe ik niet, omdat ik zo hang aan het ritueel, maar omdat het voor mij de uitdrukking is van de Goddelijke Kracht, die ik met ieder wil delen in vol bewustzijn. Een kleinigheid misschien. Maar wil ik verder gaan naar hogere sferen met groter bewustzijn, dan zal ik ook die simpele, kleine dingetjes eenvoudig moeten leren weglaten. Want het zijn zelve, zonder gebaren en ritueel is reeds eenheid. Ik begrijp dat wel en ik voel dat aan, maar ik kan dat nog niet voor mijzelf tot werkelijkheid maken. En zo staan wij dan weer met de problemen en raadselen en zoeken wij naar een oplossing.

Ik ben zo vrij geweest, om een van mijn leraren en een van mijn vrienden te verzoeken mij bij te staan in het geven van een beeld van de betekenis van het leven. Leven is het groeien naar een bewustzijn, een naar God toe groeien. Het betekent a.h.w. langzaam je ogen open doen, todat je uiteindelijk in het volle licht van de Volmaaktheit kunt zien, ervaren.

En nu heb ik daarvoor dus twee vrienden meegebracht, twee broeders. De eerste leeft in mijn eigen sfeer. En deze zal U trachten de betekenis van het lijden te verklaren. De tweede is eigenlijk mijn leermeester; hij zal U trachten U duidelijk te maken, wat de eenheid van zijn is. Indien U slechts met Uw gevoel, ook zonder gebruik van de rede, de waarde hiervan kunt aanvoelen, dan zal het voor U misschien gemakkelijker zijn om het leven te aanvaarden en de volle waarden van het levende bestaan uit te drukken in elke sfeer, waarin U ooit zult mogen vertoeven.

En nu heb ik als inleider - na de inleider - mijn taak vervuld. Want het gaat niet om mijn stem, die U al zo vaak heeft gehoord. Het gaat hier om degenen, die zo goed zijn geweest met mij en door mij een ogenblik contact met U te willen opnemen. En zo hoort U dus achter elkaar mijn vriend en mijn leermeester. Ik zal waarschijnlijk niet meer terugkomen en aangezien het nog niet het einde is van dit deel, is een "Benidcamus te....." nog niet de methode om over te gaan op het volgende. Zo leen ik dan maar van onze echter inleider en zeg: "Ik geef het woord over aan de volgende spreker".

Moge Uw ochtend een gezegende zijn.

-o-o-o-o-o-

Goeden morgen, vrienden,

Wanneer wij, in welke sfeer dan ook, ervaren de verschillende aspecten des levens, zo vinden wij altijd weer het leven gedeeld in: nood, lijden enerzijds, vervulling en vreugde anderzijds. Want in tweeheid uit zich onze God, zolang wij niet zijn gekomen tot Zijn wereld, om vandaaruit de volle Drieheid van Zijn uiting te kunnen bevatten en begrijpen. Wij kunnen God nooit eenzijdig benaderen, wanneer wij komen tot de kern van Zijn Wezen. Hij, de altijd-rond-ons-Zijnde, de eeuwig-in-stand-Houdende van al, wat als verschijningsvorm van Zijn zijn naar buiten treedt, is uiteindelijk slechts: Al. Slechts Al. Want onze weg vraagt een nauw-omschreven doel, vraagt een scherp-gevormde gedachte, waarin wij kunnen vangen de volheid van bestaan en zijn, die in het Goddelijke tot uitdrukking komen.

Maar wij kunnen God niet erkennen in Zijn Waarheid. En zo zoeken wij naar de uitingen Gods, die in Uw wereld en vele van de sferen nog moet uitgedrukt als de tweeheid van het positief en het negatief bestaan. God leeft!

Maar zien wij het Licht Gods, zo onthult zich in het Goddelijke tegenover ons het duister, dat evenzeer deel is van Zijn Wezen.

En wij, wij zien het licht als vreugde, als de vervulling van zijn, verborgen gebleven misschien gedurende langte tijd in het diepst onzer ziel, terwijl het duister voor ons betekent: ontzegging en afgrond.

Ik heb lang, zeer lang moeten denken, zoeken, leven en ervaren, voordat althans voor mij het beeld duidelijk is geworden van het lijden. Wij kunnen natuurlijk het lijden verwerpen. Maar hoe meer wij het duister verwerpen, hoe meer het ons omhult. Wij kunnen het licht aanstreven, maar hoe dichter wij het licht benaderen, hoe meer het ons wordt tot een duister en een pijn. Want ziet, God is niet in de verschijnselenwereld buiten ons voor ons kenbaar. De tweezijdigheid, waarmee Hij Zich t.o.v. ons vertoont, is in werkelijkheid de gedeeldheid van ons eigen wezen en bewustzijn, dat geen vrede kan hebben met het aanvaarden der eenheid, maar de verschillende aspecten en waarden t.o.v. elkaar wil definiëren en afwegen. Zo wordt voor ons lijden het aspect, dat wij niet willen erkennen. Wanneer wij God niet erkennen in het lijden, dan zullen wij God niet kunnen vinden in de vreugde. Wanneer wij God niet vinden in de vreugde, is het lijden voor ons zinloos.

Zin van vreugde en lijden gelijkelijk, van leven en bestaan, is gebonden aan het besef van een Goddelijke Waarde in jezelf. Wanneer je begrijpt, dat Gods volheid in je eigen wezen bestaat, dan is het lijden alleen een grens, die wordt gesteld, waardoor je weet: zó ver slechts kan mijn wezen zich uitstrekken in de cosmos; tot hier toe slechts kan ik gaan. En evenzeer is de vreugde voor ons een grens, die zegt: "Ziet, zó ver slechts is God als een bewustzijn in je".

Dit, mijne geachte toehoorders, is voor ons de zin van het bestaan. Hoe feller ons lijden, hoe groter onze vreugde, hoe scherper het werkelijke beeld Gods in ons wordt getekend. Hoe meer vreugde en smart elkaar opheffen, hoe zuiverder wij het beeld in ons zullen leren beschouwen. Er is leven, lijden en dood, opdat bewustzijn worde geboren in alle delen Gods en het Geheel, dat wij thans God noemen, één volledig bewustzijn zal zijn, dat zichzelf kent en erkent in en uit alle delen, volmaakt besloten in zichzelf.

En ook dan zullen er bestaan vreugde en smart, lijden en vervulling. Maar wij zullen weten, dat de waarde hiervan anders is, onze ervaring en uitdrukking wordt anders t.o. hiervan. Het verschijnsel van het onbewuste blijft bestaan, want het is deel van God. Ons bewustzijn put krachten uit het Goddelijke, waardoor de vreugde de smart en de smart de vreugde vernietigt en overblijft het bewustzijn, dat is volle vrede en volle aanvaarding: Geluk, groter dan voorstelbaar is. Daarom: lijden en dood, geboorte, het vreugdige leven.

Onze vriend en leermeester, die mee is gekomen, zal trachten nu uit te drukken, hoe deze dingen ervaren worden, wanneer de grenzen van stoffelijk en vormelijk denken verwazen en zich verwijden en zelfs de wereld van het licht is geworden tot een schemering, die ternauwernood ervaren wordt.

Ik dank U voor Uw aandacht.

-o-o-o-o-o-

Goeden morgen, vrienden,

Het is mij iets vreemd om mij uit te drukken, zelfs met bemiddeling, door een instrument. En wanneer U iets van de persoonlijkheid van Uw medium zoudt herkennen, verwonder U niet. Want ik ken geen eigen vorm en bestaan. Ik ben Al, en Al zijnde, deel van het Goddelijke. Voor mij is alle vorm waan. Ja zelfs, al wat gij vreugde en smart noemt, verwaast tot in de plaats daarvoor ene werkelijkheid in mij is gegroeid.

Om U de denkbeelden iets duidelijker te maken, beschik ik over weinig woorden. Want wat betekent een woord tegen de one Alklank,

die het scheppend principe uitdrukt. Er zijn werelden zó licht, dat Uw licht duisternis is. Er zijn krachten zó groot, dat de zon zelve een negativiteit is in haar uitbarstingen t.o.v. deze kracht. Er zijn werelden zó oneindig groot, dat je een ogenblik meent er zelve in verloren te gaan.

Wanneer wij in dit licht komen, dan zijn wij uiteindelijk niet veel meer dan een kleine kern van dode materie, die plotseling ontstoken wordt door de kracht van het Alzijnde, Die zich op dit hoge niveau zo sterk uit.

In het begin aanvaardden wij die wereld niet. Wat in werkelijkheid licht en kracht is, lijkt ons duisternis. Wij menen te staan als een ster in een eenzame hemel en vandaar uit proberen wij onze stralen te doen doordringen tot elke kern van het Al, omdat wij menen licht te brengen. Maar al heel gauw verandert de zaak; begrijpen wij, dat wij - in onze negativiteit - onze voedingsaders uitstrekken door het hele Al. Wij voelen, hoe het hele Al tot ons stroomt in onbeperkte hoeveelheid.

Naarmate wij onszelven verder uitbreiden, begrijpen wij, dat wij duisternis zijn en dat het licht slechts rond ons is. Maar de kracht, die tot ons komt, sublimeert ons eigen wezen. Langzaam valt het verschil weg en alles wordt één gouden eenheid, waarin je gevangen blijft en gelijktijdig ook vrij bent, want je bent deel van de eenheid en je verplaatst je niet. Maar je bewustzijn gaat tot de uiterste grenzen van de einder en alle kleinigheden van negatieve materie, van menselijk leven en gaan, al dit, dat slechts is een vermindering van de geuite kracht op een bepaald moment en plaats, dringt tot je door. Dat kan worden ontleed en begrepen. En je ziet in de totale samenhang ervan het wonderlijke beeld van het geschapene.

Van ons uit is het leven een tuin. Een tuin, waarin steeds weer vreemde bloemen bloeien; waar steeds weer planten opnieuw blad schieten en volheid van vreugde geven. Maar zoals Uw bloemen in de nacht geen waarde voor U hebben en slechts hun schoonheid gewinnen, wanneer de zon de tuin overgiet, zo heeft al het zijnde slechts betekenis in realtie tot het Goddelijke. Zonder dat is het niet en nietig, vormen kan je niet meer. Je bent en bestaat en zelfs in de wind zou je niet meer kunnen leven. Je zou niet meer kunnen leven in de ijheid van licht. Je bent zelf zó hoog trillend verheven, dat je jezelf verloren hebt en toch jezelf blijft.

Soms zijn er elementen, die je benaderen, en waarvan je voelt, dat zij deel zijn van je eigen wezen en eenheid. Dan reik je uit en je zou ze willen opheffen om jezelf te vervolledigen, om het licht scherper en groter omschreven te maken, om uit de wereld van de gestalte de lichtende kracht van het Goddelijke te projecteren. Want wij willen het Goddelijke in onszelf beleven. Wij willen deel zijn van het Goddelijke, maar wij willen meer dan dat. Want boven het felle licht, dat duisternis is voor degenen, die - wat U noemt - in de lichtende sferen vertoeven, is een wereld van eenzaamheid, van klankloosheid, van lichteloosheid. Het komt het meest overeen met het Niet, waarover U spreekt. Een wereld, die lijkt absolute verlatenheid. Omdat daarin zelfs de uiting van het hoogtrillend vermogen, de hoogste sfeer uitsterft. En toch blijft het bewustzijn bestaan.

Hoe dit is, kan ik U niet zeggen, omdat er geen woorden voor te vinden zijn. Ik kan dit niet beschrijven of omschrijven, ik kan het slechts onbeholpen weergeven in een paar menselijke woorden, die er eigenlijk niet voor gemaakt zijn. Wanneer U zelve in de absolute duisternis van het Al zoudt zweven temidden van de cosmos, eenzaam zonder ster om Uw weg te belichten, en U zoudt toch al het leven door U voelen trillen, dat in de hele cosmos is, dan heeft U een klein beeld van wat de toestand hier kan worden.

Langzaam maar zeker wordt je meer dan dat. De eenheid, die je had met het licht, lost zich steeds op in de eenheid met het niet-zijnde, met het niet-geuite. Je keert terug tot de niet-geuite Kracht in het Grote, dat er bestaat, en dat je bewustzijn handhaaft, terwijl het zijn zelve, als een ogenblikverschijnsel, uitgewerkt achter blijft.

Denk niet, dat de hoogste sferen alleen maar landen zijn van geluk en van vreugde, zoals de mensen die kennen.

Denk niet alleen aan licht en kleur en klank. Durf te denken aan het grote, stille, duistere Niet, dat ons allen opwacht. Een Niet, waarin onze persoonlijkheid verloren is gegaan. Omdat het persoonlijk zijn, zoals wij dit ervaren, slechts een verschijnsel is van tijd en ruimte, een verschijnsel is van de verschillende werelden en sferen, waar wij door gaan. Maar het bewustzijn, dat de kern van het "ik" heeft uitgemaakt, dat vorm heeft gegeven aan de Kracht, die ons wezen is, blijft bestaan. Bewustzijn gaat niet teloor en vormt tezamen met vele andere bewustzijnsvormen in het Niet het grote gedachtenspel, het grote wonder van de volledige en ten allen tijde volmaakt erkende schepping, waarin begin noch einde is, die Eeuwigheid is en gelijk een moment.

Het grote raadsel van het Goddelijke is het raadsel van het Niet. Het raadsel van de hoogste sferen is het vergeten: het achterlaten van de persoonlijkheid, terwijl het bewustzijn behouden blijft.

De oplossing van al het zijnde is het raadsel van eenheid, waarin al het zijnde, in alle fasen en momenten, één is geworden en wordt teruggebracht tot één bewustzijn, dat uit het geheel van alles bestaat, begin tot einde van elke vorm en elke mogelijkheid bevat in een volledig bewustzijn, dat van binnen uit en van buiten af gelijktijdig in vele vormen hetzelfde object doorleeft en beleeft.

Wat zijn woorden nutteloos om U deze dingen te vertalen. Ik zou haast willen, dat ik mijn gestalte van vroeger kon aannemen, welk U met het magisch gebaar en het magisch woord zou kunnen vangen en in een ban zou kunnen dwingen. Maar ik kan ten hoogste.....ik ben nog ver van U verwijderd..... iets van mijn gedachten uitsturen, in de hoop, dat ze U licht beroeren en U iets mededelen van hetgeen in woorden niet gevangen kan worden.

Gij spreekt van geluk. Laat mij U zeggen, dat Uw geluk leed is, vergeleken met de eenheid van zijn, die wij ervaren. U spreekt van leed, Leed is een nietigheid, iets wat eigenlijk niet bestaat, wat alleen maar de waan is van een onvolmaakt bewustzijn. U spreekt van stijgen, of van innerlijke bewustwording. Het zijn alleen maar woorden, waarin het nog niet met-God-één-gewordenen tracht de eenheid met God te omschrijven. Er is eigenlijk geen woord, dat de volmaaktheid en voltooiing uitdrukt, omdat de mens er zo ver van weg is.

U zult altijd de weg moeten gaan van sfeer tot sfeer, voertuig na voertuig achterlatende, assimilerende sfeer na sfeer in Uw bewustzijn en gelijktijdig Uw voertuig oplossend erin, zodat gij deel zijt geworden van elke sfeer als geheel en wezen. Ensteeds verder zal gij Uzelve prijs moeten geven, maar ook steeds vollediger zal het leven zijn, dat U overblijft. Totdat er uiteindelijk overblijft een bewustzijn in het eenzame duister, dat toch volledig en volmaakt is, dat iets kent, dat hoger is dan geluk en sterker is dan vrede: eenheid met het Goddelijke.

Er ontbreken mij verder woorden, vrienden. Ik zal dus verzoeken om het medium vrij te geven. Het is door de verbinding, die wij hebben moeten maken n.l. door twee tussentrappen, betrekkelijk lastig geweest, maar ik meen toch wel, dat ik iets van mijn gedachten en ideeën tot uiting heb kunnen brengen en uit Uw reactie meen ik op te maken, dat, als wordt niet alles begrepen, sommigen toch aanvoelen, waar het om gaat. Dus wens ik U alleen maar een sterk-groeiend bewustzijn, omdat het bewustzijn voor U betekent de uitblussing van alle waarden, die op het ogenblik nog zo belangrijk lijken en daarvoor in de plaats: het ware bestaan, dat beter is dan geluk, lijden, vrede en vreugde.
Goederdag.

-o-o-o-o-o-

Goeden middag, vrienden,

Ja, als reisleader ben ik natuurlijk weer present, maar vindt U het de moeite waard om met een klein gezelschap een grote reis te gaan maken? Neen, hè? Zullen wij een beetje in de buurt blijven?

x

Het kan erg gezellig zijn, hoor! (Gelach).

Daarvoor is het gezelschap waarschijnlijk weer net iets te groot. (Gelach). Neen, ik wilde dicht bij huis blijven deze keer. Maar wat zoudt U ervan zeggen, wanneer wij eens gaan kijken, naar wat er te zien is in de - laten wij zeggen - middelste en iets hogere sferen van het z.g. Zomerland? Interesseert het U? (Ja). Nu, instappen altublieft, hè, daar gaan wij. Het is natuurlijk zo, dat wij eerst even door het donker heen moeten; dat is nu eenmaal altijd zo. En U ziet, dat wij op het ogenblik even door een grijze, nevelachtige mist heengaan. Wij gaan er met een reuzengang erdoor heen. Wij zien op het ogenblik het eerste licht al, maar wij zullen hier niet blijven staan aan de grens. Die grens uiteindelijk met al zijn huisjes en al zijn mensjes, die nog lopen te winkelen zelfs, dat alles interesseert ons minder. Dat bent U toch met mij eens, hè? Dat zie je op aarde ook. Het enige verschil is hier, dat als zij iets kopen, zij er tevreden mee zijn, en dat is op aarde meestal niet zo. Maar..... ja, afzetten doen ze je daar ook niet. Als U heel goed kijkt, dan ziet U zelfs, dat wij hier een soort van cafétaria voorbij zijn geflitst. Dat is voor de jongelui, die graag een milk-shake drinken. Dat is n.l. ook een hartstocht; daar kunnen zij niet buiten. En dat wordt natuurlijk allemaal zo vervuld.

Maar wij gaan hier iets verder. En als U nu oplet, dan ziet U zelf, dat het licht hier helderder wordt. Het is net, alsof de lucht meer doorzichtig wordt, zoiets als op een heel felle zomerdag op aarde, dat je zo mijlen ver kunt zien. Ja, wat moet ik voor vergelijking nemen? Als wij hier b.v. in Scheveningen zouden staan, dan zouden wij Noordwijk kunnen zien en misschien de mensen als een heel klein stipje - met goede ogen - kunnen zien lopen. Ja, ik bedoel niet dat stipje, hoor, maar die goede ogen zijn natuurlijk van ons,

Maar als wij nu even stilstaan, dan stappen wij uit. Want dit is niet iets, waar je met een autobus of een touringcar doorheen kunt gaan raggen. Je moet hier werkelijk op je dooie gemak even rondwandelen.

Dan zal allereerst U hier opvallen, dat het zo kleurig is. Het is een weiland, waar wij hier op het ogenblik op staan en deze weide kent allerhande bloemen. Maar het zijn geen madeliefjes en boterbloemen in de gewone vorm. Knielt U rustig even neer en bekijkt U ze eens even. Ziet U daar dat heel tere, rose dingetje? Dan moet U eens opletten, hoe eigenaardig die kelk gevormd is. Ziet U, dat die blaadjes a.h.w. een acht-armig kruis vormen? En ziet U, dat die kern er ook heel anders uitziet? Het is eigenlijk haast een soort oog. Ziet U dat donkere ringetje daar, met die zwarte punt daar in het midden? Dat is net een soort pupil. Dergelijke bloemetjes, die vindt U hier bij honderden en bij duizenden.

Als U dan iets verder wilt kijken, daar waar die bomen staan? Ja, daar ziet U iets, dat lijkt een beetje op een winde. Dan moet U eens opletten, hoe sierlijk die kelken zijn en die blaadjes daar openbuigen met een volle pracht en sierlijkheid. Ja, ruikt U maar eventjes. Zij ruiken lekker, hè? Natuurlijk, maar daarvoor bent U hier dan ook in Zomerland. Hier is alles mooi. En daar, dat fonkelende stukje juweel, dat U daar ziet, dat is zoiets als een kolibri. Dat is één van de vele vogels, die hier zijn. Daar kunt U ook de meest verschillende soorten en kleuren vinden. Dat zijn maar kleinigheden.

U bent nu ondertussen een beetje geacclimatiseerd. U bent aan het. Nu zullen wij eerst eventjes gaan kijken hier. Hier staat n.l. vlakbij een tempel. Je zou misschien geen tempels meer verwachten in Zomerland. Maar dit is toch wel de moeite waard. Dit is n.l. - wat ze noemen - een plaats van overpeinzing. Omdat het een plaats van overpeinzing is, zullen wij heel stil moeten zijn. Ik moet U dus verzoeken alleen naar mij te luisteren. Ik schakel het geluid wel uit voor deze sfeer hier. Het klinkt alleen in Uw eigen sfeer.

Het doet een klein beetje aan een Grieks bouwwerk denken. Dat is begrijpelijk, omdat deze Griekse stijl, deze zuilenbouw op aarde nog steeds met klassieke schoonheid wordt vereenzelvigd. Maar langzaam en zeker wordt het meer modern. Wie weet, over honderd jaar staat er misschien tempel, die meer lijkt op een gewrocht van Berlage.

Dat is uiteindelijk iets, dat wijzigt zich met de gedachte. Maar als je hier door die zuilengangen heengaat, en je ziet er al die schaduw- en lichtpartijen, dan merk je a.h.w. de wijding, die hier van uitgaat. Als U nu goed kijkt, dan ziet U, dat hier de geesten bijeen zitten. Je hoort niemand spreken; zij zijn ook allemaal heel stil bij elkaar. Het is niet, dat.....weet nog, dat wij de tempel van de Vlam bezocht hebben op die andere planeet? Een ietsje, doet het er misschien aan denken, maar het scheelt toch wel weer een stuk.

Want hier helemaal geen vlam, geen suizelende geluiden. Hier is alleen maar stilte. Stilte en dat licht, dat zo goud is, dat lijkt, of het uit de muren komt en uit het plafond. Of het overal uitkomt.

Nu moet U eens kijken. Al degenen, die hier zitten, al die geesten - U zoudt ze waarschijnlijk "mensen" noemen - die zijn in een soort van verrukking. Dit is een plaats, waar men verbinding zoekt met hogere krachten en zijn persoonlijke leiding kan ontvangen. Wat overigens voor U nog interessanter is, dat is, dat er hier ook soms "uitgezonden" wordt. Als U even kijkt, ziet U daar die oudere man zitten. Die met dat snorretje en dat eigenaardige bolhoedje? Ziet U, hoe sterk aards hij is in zijn kleding en in zijn uiterlijk? In tegenstelling tot de anderen, die er allemaal veel etherischer uitzien?

Dat is iemand, die ziet er anders precies zo uit als deze mensen.

Maar hij is op het ogenblik met zijn gehele kracht geconcentreerd op een medium; hij spreekt door een medium, dat zelfs in Nederland is en in Amsterdam spreekt. Het is daar bijna afgelopen. Hij is aan de slotwoorden bezig. Misschien dat wij dadelijk, als wij weer terugkijken, dat wij hem dan zien veranderen. Hij heeft dus zijn aardse gestalte weer aangenomen. Hij is op het ogenblik bezig om vanuit deze plaats met hulp van het Gouden Licht, dat voor hem een speciale kracht betekent, dus een medium te beïnvloeden.

Het is buitengewoon aardig, dan zie je, dat hier geen sprake is van een volledige in-bezit-name, maar van een projectie van de persoonlijkheid. Volledige in-bezit-name, dat kennen zij alleen in de lagere sferen, maar als wij hier zijn in de middelsferen en de hogere sferen van Zomerland, dan is het over het algemeen al een projectie van het eigen wezen. Het eigenaardige is, dan moet je steeds aards denken. Dan ben je ook in deze sferen als een aards mens weer waarneembaar. Aardig, hè? Wel eens over gedacht, dat het zo zou voorkomen?

Wat dat betreft, mogen wij blij zijn, dat het niet is, zoals sommige séances op aarde het voorstellen, dat Nero en Napoléon en Julius Caesar samen met Thomas van Aquino, Edison en één van de Apostelen daar heel rustig om de beurt een praatje gaan houden. Want stel je voor, dat je die allemaal hier zou hebben en allemaal in die oude vormen. Ik weet niet, of Julius Caesar dan niet een partijtje zou gaan knokken met Nero, terwijl Thomas van Aquino in twistgesprek zou raken met de Apostelen over de verdienste van bepaalde delen van het Christendom. Deze dingen komen natuurlijk niet voor.

Nu moet U even opletten. Ik heb expres even doorgepraat, maar let U op: het is nu n.l. ongeveer de laatste minuut van spreken.

Ziet U, dat heel langzaam die bolhoed aan het vervloeden is? Ziet U, dat die snor aan het wegtrekken is? Dat al die donkere kleren weer gaan veranderen? Het is net, alsof er leven in komt en licht. Ziet U, nu worden het weer witte gewaden met een gouden boord. Verder ziet U een soort Andreas-kruis hier, links op borst. Dat komt, hij is lid van de Orde van het Kruis. Want hier bestaan ook de Broeders van het Kruis. Daar werken wij wel eens mee samen. Hij heeft speciaal voor deze groep gesproken.

Wij zouden er nog meer kunnen vinden; maar U heeft nu dit fenomeen gezien, U kunt begrijpen, hoe in de wijdingsvolle stilte van deze hal, die gelijktijdig wel en niet bestaat, (want zij is een gedachtebeeld), het wezen, dat nog behoefte heeft aan een vormenwereld, tot inkeer kan komen en de vormen langzaam vergeten en daardoor iets van de Goddelijke Waarde ontvangen en contact krijgen met een hogere sfeer, of wel afdalen naar een lagere sfeer.

Hebben wij dit bekeken, dan gaan wij eventjes verder. Wij gaan hier de achteruitgang uit. Ja, deze tempel met al zijn zuilen, die kun je eigenlijk aan alle kanten in en uit.

Dan ziet U hier voor ons een groot woud. Het lijken wel allemaal sequoia's. Ziet U, hoe hoog die bomen zijn? Het lijkt wel, of ze tot in de wolken raken. Als je naar die wolken kijkt, dan is het net, of het vloeibaar zilver is, weet U wel? Het is inderdaad een soort hemel. Je ziet zelfs blauw. Maar zelfs het blauw is anders dan op aarde. Het is intenser, het licht meer.

Dan gaan wij hier even tussen door. Ziet U, dit is nu eigenlijk het begin van een wandelpark. Er zijn ook nog andere wouden, hoofdzakelijk bestaande uit kastanjes, eiken en beuken, ook weer veredeld, dus in een meer vergeestelijke vorm, maar hier deze sequoia's zijn eigenlijk de ingang van een soort amusementspark. Ja, amusement, zoals je dat op aarde ziet. Maar dan toch wel in een zeer verfijnde vorm.

Kijk, wij gaan nu hier even links af. Hier ziet U een aardig laantje. Dat is buitengewoon leuk, want het is n.l. een gedachtebeeld, dat oorspronkelijk stamt van een oud-Directeur van Artis in Amsterdam, toen dit pas was geopend. Het was één van de mede-directeuren van het Genootschap. Die heeft altijd gedroomd van een vijver met exotische vogels, met vissen erin en een rustiek bruggetje. Dat is hier langzaam maar zeker door vele mensen zó veredeld, dat het hier werkelijk de moeite waard is om eens te gaan kijken. Ziet U het? Ja, wij zijn er al.

Let U eens op, hoe hier die vijver een vergezicht geeft zonder vergelijking. Ziet U al die kleuren van geboomte tegen elkaar weerkaatsen in het stille water en het a.h.w. tot een schilderij maken?

Dan moet U eens kijken, hoe eigenaardig daar die kleurvlak ligt. En dat daar lijkt b.v. net een flamingo. Ook dat rossige. Het is een steltloper, er is een snavel; maar merkt U, hoe eigenaardig die pluimen uitsteken? Als je een gestyleerde reiger ziet, dan zie zo'n kuif wel eens wat overdreven. Maar dit is nog fijner. Het is of je hier een soort combinatie hebt van een vogel en een plant. Roerloos stil.

Het is een gedachtebeeld, het dier leeft niet, maar het is zo mooi.

Als je nu ziet, hoe dit uitkomt met die weerkaatsing van dat zilverblauw, met die achtergrond van duizenden tinten van brons tot groen, dat is werkelijk fantastisch, hè?

Nu gaan wij hier even dat bruggetje op. Ziet U, dat zijn nu die bruggetjes, die ze zo in de jaren 1900 op de wereld - ook in Nederland - zijn gaan maken. Ziet U, het lijken net berkenstammetjes. Mooi is dat, hè? Onregelmatig en toch harmonisch. Ook al weer: de gedachten van de mens, die van de wereld komt, die deze dingen zo mooi kunnen scheppen.

Nu kijken wij even naar beneden. Nu moet U niet denken, dat er hier alleen karpers in zitten. Ziet U daar die eigenaardige vis, die blauw en goud combineert? Die eigenaardige lange sluiervin? Dat is nu één van de vele vissen, die je hier kunt vinden. Wij blijven niet te lang kijken, per slot van rekening: wilt U exotische dieren zien, dan kunt U naar Artis gaan en dan kunt U ze daar waarschijnlijk beter begrijpen, dan wanneer ik U hier er een paar beelden van geef. Maar ik wilde U dit even tonen.

Nu gaan wij iets verder. Hier komen wij op een weide, waar de kinderen, die hier reeds zijn binnengegaan, dansen. Tenminste, dat doen zij vaak. Zij doen het niet altijd. Ziet U, dit is net een soort van arena, die door struikgewas en bomen wordt afgesloten, als een trechter, die naar de hemel toe open is.

Hier rondom een wand. Ziet U, wij zijn er nu wel doorgelopen, maar kunt U nu nog zien, waar wij zijn binnengekomen? Waar dat pas uitkomt? Neen, hè? Nu, zo is het hier nu overal. Dit is een afgeslotenheid. Ja.....wij hebben geluk. Nu moet U eens opletten. Ziet U daar die drie kleine meisjes en daar twee jongens? Daar zien wij nog een opgeschoten meisje van een jaar of vijftien. Op het ogenblik spelen zij zoiets als nalopertje, maar dat gaat zich ontwikkelen. Dan kunnen wij waarschijnlijk een eigenaardig schouwspel zien, omdat een kind zichzelf altijd kon vergeten in het spel. Zo zullen zij in dit spel zichzelf ook vergeten en dan krijgen wij de dans van de kinderen te zien en dat is iets fenomenaals. Ja, kijk maar!

Ziet U, het grotere meisje geeft een klein beetje leiding aan de

kleintjes? Als je goed kijkt, zie je, dat de bewegingen van die kleintjes een vast patroon beginnen te vormen om die grote huen.

Ziet U, dat die grote mee draait? Die gaat langzaam wervelen.

Ziet U, dat die vorm vaag wordt? Het is net, of het een vlam wordt. Het is een soort wentelend vuur, klein, maar zuiver. Merkt U, dat het langzaam omhoog gaat? Het is ook weer in hoofdzaak zuiver. Wij zien er heel weinig van de gouden vlam in, of van die veelkleurigheid. Het is simpel. Maar die kinderziel trekt omhoog naar de hemel van de sferen, a.h.w. naar een hogere wereld, waarin het licht regeert. Daar zal het niet kunnen blijven. Maar terwijl het hier in deze beweging is, ervaart het reeds vreugden, die in de volgende sfeer leven.

Nu moet U opletten. Ziet U, hoe die andere kleintjes dat bemerken en hoe zij plotseling zich als in een soort Meidans daar omheen gaan bewegen? Dit wordt langzaam een vurige kring. Eigenaardig is dat, hè? Het zijn allemaal verschillende uitstralingen, tezamen vormen zij één band, net een cirkel, maar het is, of dan déze kleur naar voren komt en dan die. Al deze kinderzielen hebben hun eigen uitstralingen versterkt, en zij verliezen hun vorm. Zij zijn zó geboeid door het schouwspel van deze grotere in hun midden, dat zij-.... ja, nu worden zij aangetrokken. Nu moet U opletten. Nu krijgen wij het meest eigenaardige schouwspel, dat U hier kunt zien in deze sferen, naar mijn idee althans, hoort!

Ziet U, dat die kring kleiner en intenser wordt? Zo dadelijk wordt dat één met die vlam. Nu gaan plotseling die kleuren op en af lopen en het is één zuil geworden; een zuil, die langzaam statig rondwervelt en net het gras niet schijnt te beroeren.

U zult zeggen: waar is dat goed voor? Maar dir fenomeen betekent heel veel. Hier wordt aan de kinderen een leiding gegeven, die voor een volwassene, die zich niet zo gemakkelijk overgeeft, niet meer te geven is. In de volledige overgave van hun spel en hun vreugde, hebben zij contact gekregen, die hen geestelijke rijpheid verschaft. Ook hier is het al zoals Jezus eens op aarde heeft gezegd: "Laat de kinderen tot Mij komen". Omdat de kinderen zuiver en zonder allerehand achterbakshoud de wereld kunnen aanvaarden en accepteren. Wij zullen ze hier laten, want deze toestand kan uren duren en het kan dadelijk afgelopen zijn. Daar kunnen wij niet op wachten.

Wij zullen nu iets verder gaan. Ja, ziet U wel die hoge bomen? Wij gaan daar weer langs uit. Ik zou U hier natuurlijk nog van alles kunnen laten zien. Er zijn hier dieren, b.v. herten, van een schoonheid en tamheid, die je op aarde niet kent. Maar al die dingen nemen zoveel van onze tijd en er is nog zoveel te zien. Loopt U nu maar even mee, hier op deze grote weg.

Merkt U, hoe licht en gemakkelijk U zich hier voortbeweegt? Veel makkelijker dan op aarde, hè? Wij hebben nu al kilometers - naar aardse idee - afgelegd in een enkel ogenblik en wij zijn nog niet eens moe. Je hebt net het idee, dat je met elke stap ineens een heel stuk opschiet. Dat komt, omdat in deze sfeer de gedachte de richting aangeeft. Wanneer U naar voren kijkt en denkt: "Bij die boom moet ik zijn", dan bent U er al, want Uw gedachte beweegt U. Het is alleen, dat wij ons doel nog niet voor ogen gaan stellen - want wij willen toch een klein beetje rond ons kunnen kijken - dat wij niet met één sprong van het ene doel naar het andere gaan.

Dit wil ik U ook nog even laten zien. Ik heb U gesproken over een bos, waar gemediteerd wordt. Anders dan in de tempel. In de tempel komen weer degenen, die een hoger bewustzijn hebben dan zij, die in het bos zijn. Maar ook hier is het wonderlijk. Merkt U wel, hoe stil?

Toch is hier het ruisen van die bomen net als een heel zachte muziek. Het lijkt wel een klein beetje op een harp en een gitaar, die samen heel voorzichtig een arpeggio spelen. Een doorzichtige, tere klank, die U hier in het grootste gedeelte van dit bos zult horen. Dat is een klank, waardoor je mediterend jezelf kunt afstemmen op hogere waarden. Zo dadelijk zult U waarschijnlijk ook nog eens horen "slaan" er doorheen. het lijkt net een nachtegaal.

Dat zijn allemaal middelen, waardoor degene, die zich hier bevindt, gericht wordt op het cosmische. Merkt U, hoestartig die bomen zijn?

Het is net een kathedraal, een zuilengang eigenlijk, maar dan heel groot en heel wijds.

Als U nu naar de verte kijkt, dan ziet U daar aan het einde van deze brede laan een punt van licht. Daar gaan wij nu even heen. Dus wij kijken niet verder rond ons, want veel tijd hebben wij niet meer.

Hier ziet U, nu wij op het ogenblik voor het licht staan, dat wij met ander licht te maken hebben, dan wij tot nog toe hier hebben gevonden. Dit is eigenlijk, ja, men noemt het wel eens "de boom der herinnering". Dit is een licht, waarin je je bewust wordt van al, wat je geweest bent. Het vraagt moed om hier binnen te gaan en ik moet U absoluut verzoeken: blijft U op de grens! Dit licht is niet voor U bestemd en zou U er binnen gaan, dan zou het voor U schade kunnen betekenen.

Maar in dit levende licht wordt het bewustzijn weer gewekt van alle vorige bestaanwaarden en belevingen. Dit is a.h.w. het culminatiepunt. Wanneer je lang gespeeld hebt en lang gelachen hebt, wanneer je gelukkig bent geweest en je hebt gemediteerd, dan komt er een moment, dat je hierdoor gaat. Ga je door dat licht, dan kun je pas in die tempel binnentreden, Ga je door dit licht, dan kun je teruggaan naar de aarde, of opgaan naar een andere sfeer, maar eerder niet. Men noemt het wel de "boom der herinnering", maar anderen noemen het: "het licht, dat herboren doet worden". Het licht, dat U terug doet keren, tot wat U waart en gelijktijdig verrijkt met al, wat U eens geweest bent en wat U als herinnering reeds bij U droeg. Het is één van de heiligdommen van deze sfeer. Wanneer wij hier achter verder zouden gaan - ik zeg nu wel "achter", maar die afmetingen zijn natuurlijk fictief - maar ik moet U het U toch aanduiden - dan zouden wij terecht kunnen komen in een sfeer, die weer iets hoger ligt.

Wij gaan nog iets verder. Ik wil n.l. U nog iets laten zien: een Broederschapsmaaltijd. Maar dat is ook precies alles. Ja, het spijt mij, ik zie dat er op het ogenblik geen dergelijke plechtigheid plaats vindt, maar toch is het aardig om hier te kijken. U ziet hier deze berg voor U, deze heuvel en U ziet hier voor U zo'n.....ja, het lijkt wel een soort stenen tafel in levende rots, weet U wel? Met deze bank hierachter. Dat kunt U hier voor U zien. Dat is de tafel, waar de "voorzittenden" a.h.w. plaats nemen. Hier op deze tafel manifesteren zich vaak krachten, die zó hoog zijn, dat zij niet meer in stoffelijke vorm willen verschijnen voor degenen, die hier aanwezig zijn, omdat dat dan niet meer noodzakelijk is, wanneer je bewust genoeg bent om hieraan deel te nemen.

Al die tafels, die U hier in een zekere regelmaat als een soort amphitheater ziet staan, worden normalerwijze door de aanzittenden gebruikt om hier een soort maaltijd te nemen. Daar wordt ook gezongen. Als U nu alleen even die sfeer in U opneemt. Ja, rustig! Neemt U dat nu maar eens even in U op. Merkt U, wat hier een vrede en liefdevolle eenheid van uitgaat? Op deze plaatsen komen geesten - en ook vaak geesten, die nog in de stof zijn en die hier worden binnengeloid - bijeen en o.a. vinden hier regelmatig de bijeenkomsten plaats van de Grauwe Broeders. Dat zijn de geesten, die in de lagere sferen werken. Speciaal in de meer donkere sferen. Wij zien hier ook bijeenkomsten van de Witte Broederschap. Als wij iets verder zouden gaan, dan zouden wij nog zo'n vergaderplaats vinden, die ontzettend veel overeenkomst vertoont met de Wessac-Vallei. Maar ja, goed, daar gaat het op het ogenblik niet om. Wij hebben dit ook gezien. Terwijl wij nu langzaam naar de aarde teruggaan, zou ik een klein resumé willen geven over wat deze middelsferen en ook de kleine gedeelten uit de hogere sferen, die wij even hebben aangestipt, eigenlijk betekenen.

Wanneer je uit de stof overgaat, dan moet je natuurlijk wennen aan nieuwe waarden en waarderingen. Dat kan alleen zijn door langzaam, stukje bij beetje a.h.w. je aardse vormvoorstelling achter te laten en daarvoor in de plaats iets aan te nemen, dat - voorlopig als vervanging - acceptabel is. Je kunt niet ineens in een wereld zonder beelden en zonder vormen terecht komen.

Je kunt heel vlug door deze werelden heengaan, je kunt er heel lang overdoen, maar je moet je even aanpassen. In deze wereld daar laat je dan ook een deel van je eigen wezen achter. Je sterft hiet a.h.w. wanneer je verder gaat. Alleen zonder al die benauwdheid, die daar op aarde mee verbonden is, omdat je blij bent, dat je die jas kunt uitdoen, nu het zo warm wordt, omdat het licht zo fel wordt.

Nu heeft U gezien, dat in deze sfeer aardse schoonheid in gesublimeerde vorm aanwezig is, want de mens voelt wat in zijn leven voor heel veel dingen. Sommige dingen zijn voor hem buitengewoon mooi en edel. Wanneer je komt in een sfeer, waarin de vormen langzaam maar zeker plaats gaan maken voor erkende gedachtenbeelden, dan droomt hij van de schoonheid en dan brengt hij al zijn emoties van goed en schoons weer tot uiting. Hij beroert daarmee anderen en zo worden permanent dingen gebouwd, die aan de ene kant ons herinneren aan de aarde, aan de andere kant een schoonheid zonder gelijke bezitten.

Er zijn hier lusttuinen genoeg en ik zou U verder geleid kunnen hebben naar lotostuinen. Ik zou U kunnen wijzen op een grote, stille vlakte, waarin ook weer een bepaalde vreugde van bestaan is. Maar waarom zouden wij dat doen?

U heeft een klein beeld gekregen van een land, waar U ongetwijfeld ter eniger tijd eens naar toe zult gaan. Wanneer U daar bent en U ziet al die schoonheid, dan denkt U misschien nog eens aan Uw reisleader terug. Dan zegt U: "Ja, het leven is de moeite waarde geweest, alleen reeds om deze schoonheid". U zult dan nog niet beseffen, dat deze schoonheid het begin is en dat U nog lang niet het paradijs hebt bereikt. Maar dat dit maar een heel vage schemering is van een werkelijkheid, die daarachter schuilt.

Zo hebben wij dan vandaag een korte reis gemaakt. Wij zijn eigenlijk tamelijk dichtbij gebleven, maar ik geloof toch wel, dat een paar van deze kleine beeldjes, van die kleine dingen, die wij gezamenlijk hebben gezien, voor U een klein beetje zekerheid hebben gegeven. Per slot van rekening, als je met vakantie naar Nice of naar Cannes, of je gaat een reis maken naar de fjorden, dan is afscheid nemen ook wel zwaar. Maar omdat je weet, dat er zoveel schoons is en weet, dat je uiteindelijk de anderen terugziet, nu, dan maak je niet zoveel drukte erover en dan kun je zelfs in een zekere vreugdige spanning het ogenblik van de afreis verwachten. Voor U heet die reis anders, want het station, waarvan U noodgedwongen af moet reizen, heet de dood. Maar nu U weet, waar Uw reis naar toe gaat, denk ik, dat U zonder angst zult instappen en met een zekere vreugde zult zeggen tegen degenen, die achterblijven: "Ik zie jullie wel weer, jongens!" Dat zij ook met evenveel goedbedoelde goedmoedigheid zullen zeggen: "Nu hoor, wij redden het wel zolang. Een plezierige tijd!"

Nu vrienden, dan geef ik het woord over aan de laatste spieker, die de bijeenkomst voor U zal gaan beëindigen, hoor.

Goeden middag.

-o-o-o-o-o-

A B O N N E M E N T E N

Op de VERSLAGEN VAN ELKE CURSUS kan men zich abonneren door vooruitbetaling van f 1,== per exemplaar aan de O.D.V.peningmeesteresse:

Mevrouw H.Sandberg - Post,
de Ruyterstraat 80, den Haag,
Postrekening 135979.

Het abonnementsexemplaar wordt U dan terstond bij
verschijnen toegezonden.

-o-o-o-o-o-

Goeden middag, vrienden,

Wij gaan besluiten met het "Schone Woord". Behandeling naar mijn keuze, onderwerp naar Uw keuze. Welk onderwerp?

V A D E R D A G

Op de aarde, daar paradeert men met dassen,
Denkt over sigaren en lusteren jassen.
Men viert de vader, om wat hij is,
En Pa betaalt; De rekening is lang niet mis,
Want wordt de vader ook zeer geëerd,
Men rekent erop, dat hij vandaag tracteert.

En zo is de Vaderdag op aarde
Van ongeveer dezelfde waarde,
Als het gebed voor vele mensen,
Die God wel eren, maar toch proberen op hun wensen,
Een Goddelijke tractatie te verkrijgen.

Zou die mogelijkheid er niet zijn,
Dan hielden ze wij van God,
Maar ze zouden in hun gebeden toch waarschijnlijk zwijgen
En niet de lovende woorden spreken,
Maar eerder de staf over het leven breken.

En toch - als ik er U aan herinneren mag -
Elke dag is Vaderdag,
Want de Vader is God,
Die ons allen heeft voortgebracht.

En de dag is het licht, dat Hij stelt in de nacht
Van de mens en de geest.
Zo is het altijd Vaderdag geweest,
En zal het altijd Vaderdag ook zijn.

Maar maken wij voor onze Vader het leven tot festijn?
Treden wij verheugd Hem nader en brengen onze kleine gift?
Of wenden wij ons van Hem, stampvoetend, of opgaand in stille drift
Omdat de Vader, Die met en in ons leeft,
Ons onze wensen in het leven niet zo geeft?

Vragen wij naar de mogelijkheid?
Zijn wij altijd weer bereid de Vader te aanvaarden,
Zoals hij ons opvoedt in de eeuwige waarden,
Waaruit Hij voor ons heeft voortgeroepen?

Ach neen! De meesten willen in het leven
Genieten slechts en snoepen
Van al hetgeen het leven heeft gegeven.

Daarom wordt er over die Vaderdag meestal niet veel geschreven,
Men zegt: "Zoals ik het kan bezien,
Is dat geen Vaderdag, waaraan ik wat verdien,
Het leven gaat toch wel zijn gang
En bestaat toch wel voort!"

En waarom zou ik de Vader meer wijden
Dan een enkel woord, een enkele vraag?
Zo vergaat heel traag
Het bewustzijn van des mensen leven.

En toch - zoals vader dankbaar is -
Zelfs wanneer hem op deze dag,
Vijf dassen tegelijk worden gegeven,
Zo is God dankbaar - in zekere zin -

Voor elke kleine daad,
Die, in verloochening van het ik,
Als dankwoord tot Hem gaat.

Vader waarderen en vader vereren,
Dat is voor de mensen misschien wel normaal.
Maar.....God te vereren in 't werkelijke leven
En naar Zijn vreugde en liefde te streven,
Daar hoor je niet veel van in mens'lijke taal.

God geeft ons Zijn liefde, Hij geeft ons het leven,
Is zelfs meer dan een Vader, voor al wat bestaat.
Kunnen wij al deze liefde betalen?

Kunnen wij het licht, dat Hij uit weer wil stralen,
Terugbrengen tot een kleinigheid?
Of moeten wij Hem zien als een werk'lijke Vader
En eren met onze kleinigheid?

Een kleinigheid van een moment in het leven,
Van iets, dat wij even aan God durven geven,
Een erkennen van al, wat Hij voor ons is?
Dan wordt heel het leven ons Vaderdag,
En voelen wij: Uiteindelijk mag
Ik tot de Vader naderen.

Hij, Die ziet, dat wij tot Hem willen gaan,
Zal ons, met al wat tot Hem gaat, vergaderen,
En heil'gend zegenen.....in onze en Zijn eigen Naam.

Dan is er geen wereld, geen leed en geen zorgen,
Dan is er geen kracht en geen zwakte meer.
Dan is ons leven slechts één Kracht: de Vader,
Die is onze Schepper, onze Meester en Heer.

Ik dank U voor Uw aandacht en dank voor het originele onderwerp.
Goeden middag.

